

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ СТАНЦИЯТА

chitanka.info

СТАНЦИЯТА [0]

Още отдалеч кръглият циферблат предупреждава: време е! После иде мирис на въглища, писък на машина, една червена фуражка, която дава последен сигнал. Все едно дали това е огромна опушена сграда, с десетки перони и влакове под пара. Или двуетажна постройка, с кладенец встрани и два салкъма, зад които шумоли небран кукуруз.

Това е станцията. Отправната точка. Часът, който звъни. Благословеният час: часът на заминаването. Часът, който изкупва всички връщания.

От тоя миг времето е пленено и впрегнато. Пространството, яростно от безсилие, поглъща само себе си. Назад не остава нищо. Назад е неподвижността, небитието. Напред и по-далеч! По сухо, по вода, през въздуха. Все едно.

Релсите звънтят. Семафорът сочи: напред! Въздухът свири в ушите. Напреде е синята далечина. Напреде е всичко. Защото часът, който иде — е всичко.

Зимна утрин. Още не е съмнало. Малка станция: влакът се бави само една минута. Остава неколцина и отминава. Перонът е пуст и тъмен. Само в бюфета свети. Маси. Оджак. Бумтяща печка. Около нея измръзнали хора сърбат гореща ракия. Прозорците постепенно посивяват. Изплуват оснежени дървета, телеграфни стълбове, заледен път. Денят иде ясен и мразовит. След малко слънцето се показва — едро, зачервено от студ и весело.

Отвън влиза огромна, накачулена с дрехи фигура. Коларят. Кожухче, чорапени ръкавици, калпак с башлък, оскрежени мустаци. Отива до тезгяха, глътва двойна ракия, изкряква доволно, шибва с камшик одървенелите чизми и казва:

— Готово, даскале!

Излизаме.

Качваме се в кабриолета. Той покрива краката ми с чул и сяда на капрата. Прибира поводите в лявата ръка, мушва камшика в чизъма, остро подсвирва с устни. Конете потеглят с равен тръс. Той се полуобръща — неопределено към кого, към мене, към пространството или към самия себе си!

— Хай, добър час!

Вдига своята безформена лапа в ръкавица и мълчаливо се прекръства.

Пътят, далечината, светът, ние — всичко потъва в едно усмихнато лъчезарно небе.

[0] В хартиеното издание този пътепис е без заглавие.
Бел.Борислав. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.